

Simfonie de primăvară

Felix

S-a răsculat lumina, revendicându-și timpul
Și calendarul însuși a nechezat din file,
Când s-a schimbat cu zumzet de viață anotimpul
Și-o diademă pus-a, de zâmbete, pe zile.

Îmbălsămata sevă îmi primenește versul
Și-l pârguiește dorul din soarele ce arde,
Când dedulcit cu muguri îngână Universul
O simfonie nouă în inimă, pe coarde.

S-a-naripat culoarea, curgând pe săturate,
Înfiorând petale din flori cu gustul mierii,
E o-ncântare totul, dar, mai presus de toate,
E anotimpul vieții, e vremea învierii!

Și-n simfonia care încet, încet se naște,
Pe partitură punem, din „dolorose” uliți,
În cadențare tristă, și pașii-n prag de Paște
Ai Celui ce spre moarte mergea împuns de sulți.

Redeșteptați de focul aducerii aminte
În primăvara caldă și castă care vine,
Să ne trăim viața în dragoste fierbinte,
Și spre-nvierea noastră să ne sfințim, creștine!

Simion Felix Marțian